

PATRICIA BRIGGS

DIVOKÝ SYMBOL

FANTOM Print
2021

Copyright © 2021 by Hurog, Inc.
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Daniel Dos Santos

ISBN 978-80-7594-094-0

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PŘEDEHRA

LÉTO: SEVERNÍ KALIFORNIE

Sissy Connorsová, PhD., zkontrolovala GPS navigaci, upravila si batoh a pokračovala ve výšlapu do hor. Zdravý rozum jí říkal, že musí existovat snadnější cesta, jenže žádná ze stezek vyznačených v mapě Geologické služby Spojených států nevedla přesně tam, kam Sissy potřebovala jít.

Byla zkušená turistka – měla doktorát z botaniky a studijní cesty ji zaváděly do nejvzdálenějších koutů světa, kde hledala podivné rostliny, které by mohly obsahovat lék na ebolu či MRSA nebo na nějakou jinou chorobu. Vedle ní klusal její věrný pes Elvis, kříženec německého ovčáka a kdoví čeho velkého. Ani on nebyl žádný zelenáč. Obyčejně pobíhal sem a tam, zkoumal vše, co mu připadalo zajímavé, mezitím se vracel, aby ji zkontroloval, a potom opět vyrazil na průzkum. Posledních osm kilometrů se však od ní nehnul ani na krok. Nepůsobil přímo nervózně, ale posledně, když se takhle choval, se za nimi plížila puma.

Ano, nacházeli se na území pum. Elvisovo chování ji přimělo věnovat větší pozornost korunám stromů, pod nimiž procházela, ale kromě několika dikobrazích stop neobjevila nic, co by naznačovalo, že ona a Elvis nejsou jedinými živými tvory na kilometry daleko.

Nemyslela si ovšem, že je to puma, kvůli čemu se jí pes

drží u nohy. I ona něco cítila. Atmosféra, která zde vládla, byla zkrátka... jiná. Za ta léta vandrování navštívila místa, která působila posvátně a kde každý krok vnímala jako svatokrádež. Objevila tajné louky a jeskyně, kde se cítila vítaná. Procházela ale i místy, z nichž se jí zvedal žaludek – přestože její smysly na nich nenacházely nic špatného.

Začínala mít dojem, že tu jde o něco takového. Uklidňovala se aspoň tím, že při chůzi projížděla prsty srst svého velkého psa.

Bylo horko a ona posledních několik kilometrů šlapala do kopce. Zastavila se ve stínu, vytáhla plátěnou misku a naplnila ji vodou z čutory. Postavila ji na zem psovi a sama se z plna hrdla napila. Blížila se k cíli; už nějaký čas ho obcházela a snažila se na horském svahu najít schůdnou pěšinu.

„Tati,“ řekla do prázdna „já vím, že rád poustevničíš na místech bez elektriky a tak, ale tohle je směšné.“

Hodinu nato objevila tu věc – patnáct minut poté, co si přisahal, že se otočí a vydá se na dvoudenní túru zpátky k autu. Minula další skalní převis – a zůstala stát.

Petroglyf.

Možná byla unavená, zpocená a propadala beznaději, přesto se neubránila užaslému úsměvu. Natáhla ruku, ale nedotkla se toho znaku. Vrypy pokrývaly plochu o rozměrech asi půl metru na půl metru a tvořily symbol, který nikdy dřív neviděla. Z dolních rohů petroglyfu vedly vzhůru dvě čáry a setkávaly se na jeho vrcholu; připomínaly tak strany rovnoramenného trojúhelníku. Každou z nich přetínaly tři kratší zkosené linie.

Přikročila blíž – a uvědomila si, že ve skále je ukrytá strmá stezka. Vedla rozsedlinou a z místa, kde stála předtím, nebyla vidět. Nic nenapovídalo tomu, že by se jednalo o přístupovou cestu k otcovu k tábořišti, mířila ovšem správným směrem.

Začala se škrábat vzhůru a na skutečně příkrých místech, která by pes jen těžko zdolal, postrkovala Elvise zezadu rukou. Rozsedlina nebyla tak strmá, aby musela použít lezeckou výstroj, na vrcholu se však museli protáhnout dírou mezi stro-

mem a balvanem velkým jako menší domek. Kdyby se tolik neděsila představy, jak dostane Elvise bezpečně dolů, patrně by to vzdala.

Nakonec, po překonání mimořádně obtížného bodu, se ocitla na malé louce obklopené hustým lesem.

Obydlí byla tak dokonale schovaná v lese, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že je u cíle. Jakmile si ovšem všimla prvního, snadno objevila i další.

Stálo tu několik stanů, většinou však skutečné chaty nebo jurty. Nebyl to jen tábor – bylo to opravdové město, a to včetně jedné úhledné chaty označené ručně malovanou cedulkou, na které stálo: *Poštovní úřad – Divoký Symbol*.

To místo vypadalo civilizovaněji, než by podle jejího odhadu otec toleroval. Chvíli jí ale trvalo, než jí došlo, že tu vládne nějaké příliš velké ticho.

„Haló!“ zavolala. „Tati?“

Čekala. Pak to zkusila znovu: „Doktore Connorsi, tady je vaše dcera, doktorka Connorsová!“

Odpověděl jí však pouze vítr.

LÉTO: MISSOULA, MONTANA PŘED UDÁLOSTMI V KNIZE JASNÝM PLAMENEM

„Už nikdy nepůjdu nakupovat,“ prohlásila Rachel zcela vážně, načež do sebe obrátila sklenku whisky, o kterou požádala číšníka. Rachel byla malá, zakulacená a měla kudrnaté hnědé vlasy. Nějak se jí dařilo nemít vypracovanou postavu, kterou se pyšnila většina vlkodlaků. Anna myslela, že si Rachel objednala whisky jen proto, že si ji objednala Leah, ale teď, když sledovala, jak ji do sebe obrací, přehodnotila svůj dřívější závěr.

Anna usrkávala své pití jen s pramalým nadšením. Taky si měla objednat whisky. Tento koktejl byl možná místní specialitou, ale chutnal jako ředidlo. Vysoký podíl alkoholu měl nepochybně zamaskovat pachutí, jenže ona byla vlkodlak. Na ni nebude mít sebemenší účinek.

Kdyby v této diskrétní zadní místnůstce restaurace byla se svým druhem, zasmála by se, tohle pití by odstrčila a objednala by si něco jiného. Jenže ona se nacházela ve společnosti, řekněme, *nebezpečných* tvorů, pokud je nechtěla nazvat přímo nepřáteli. Bylo důležité působit kompetentně. Byla si jistá, že kompetentní lidé si neobjednávají pití, které jim nechutná, jenom proto, aby udělali svojí neexistující sofistikovaností dojem na ostatní.

Rachel postavila sklenku na stůl a řekla jí: „Už žádné zkušební kabinky.“

Anna soucitně zabručela.

„Teď jsi zněla jako Charlie,“ obvinila Sage Annu a ukázala na ni sklenkou. „Na téhle expedici platí: žádní chlapi, což znamená i žádné bručení.“

Sage, krásná jako modelka, byla jediná, která směla Anninu druhovi říkat Charlie – což nedělala dokonce ani samotná Anna. Sage se k Charlesovi chovala jako ke staršímu bratrovi. A Annu s lítostí napadlo, že Charles se k Sage chová jako ke každému jinému členovi otcovy smečky: chránil ji, ale zároveň si ji držel od těla. Jeho štít netečnosti nefungoval, pouze když šlo o jeho bratra a otce. Vůči Anně žádný štít neměl – Charles patřil Anně celou svojí komplikovanou duší a nekomplikovaným srdcem.

Anna by mnohem radši seděla schoulená u ohně nebo jedla něco, co jeden z nich uvařil. Místo toho teď usrkávala tohle ředidlo v restauraci v Missoule, skoro tři sta kilometrů od domova, na konci jednoho z Leahiných čistě ženských nákupních tažení. Anna si byla docela jistá, že v Missoule neexistuje jediný obchod s oblečením nebo s botami a pult s make-upem, který by neprozkoumaly.

Annu bolely nohy a všimla si, že Rachel – když si myslela, že se nikdo nedívá – si zula boty a protáhla si prsty u nohou. Dokonce i Sage, královna nákupů, si mnula levé lýtko. Jenom Leah ve dvanácticentimetrových podpatcích vypadala naprosto spokojeně. Anna se zamračila na Leahiny nohy – možná Leah nebyla blázen, když utrácela nekřesťanské peníze za boty.

Marokova družka Leah využívala výlety za obchody do Missouly nebo do Kalispelluke sblížení žen v marokově smečce. Obvykle se jich mohl zúčastnit každý bez chromozomu Y, jenže tentokrát omezila Leah účast ještě víc, a to na Annu, Sage, Leah a Rachel. Anna si byla docela jistá, že výlet měl pomoci Rachel, která se k jejich smečce připojila teprve před měsícem, aby se mohla uvolnit a otevřít se.

Rachel neměla u jejich smečky zůstat napořád; zdrží se jen tak dlouho, dokud pro ni marok nenajde takové místo, které pro ni bude vhodné. Bezpečné. Jak Anna dobře věděla, když jsou vaši trýznitelé taky vlkodlaci, je vám vaše vlkodlačí síla k ničemu. Rachel k nim přišla poté, co její smečka prošla rozsáhlou reorganizací. Nikdo nezemřel, její stará smečka však získala nové vedení a bývalý alfa se přesunul do jiné smečky, kde už nestál v čele. Kromě alfy byla Rachel jediným vlkem, který byl ze smečky odebrán.

Od chvíle, co Rachel před dvěma týdny dorazila, mluvila pouze šeptem a Leah nebo marok (nebo oba) se rozhodli s tím něco udělat.

Nákupy.

Anna se usmála do své koktejlové speciality a předstírala, že ji usrkává. Po dvou hodinách zkoušení oděvů odhodila Rachel ostýchavost a přidala se ke sborovému zasténání, když se Sage podařilo najít šaty, ve kterých vypadala tlustě.

Sage byla vysoká a štíhlá, měla hnědé vlasy se zlatými prameny a hluboké modré oči, připomínala tak modelku víc než většina modelek. Najít něco, v čem by nevypadala dobře, byl skutečně výkon. Rozptýlení a sblížení nad špatnou módou prolomilo ulitu, do které se Rachel uzavřela, a odhalilo tichou, avšak přirozeně veselou duši.

Leah měla spoustu chyb, ve své práci však byla dobrá. A napůl dobrosrdečná rivalita, která přetrvávala mezi Leah a Sage (a o které byla Anna přesvědčená, že si ji obě užívají), sloužila jako připomínka, že v této smečce si nikdo nemusí dělat starosti s tím, že by dominantnější vlk nepřiměřeně zareagoval na je-

dovitou poznámku. Byla to připomínka, že marokova smečka je bezpečná.

Annou patrně přibraly proto, že byla omega vlčice. Aniž by se snažila, snižovala napětí ve vzduchu na zvládnutelnou úroveň a lidé se s ní cítili příjemně. Nebylo by to poprvé, co ji přizvali, aby pomohla s poškozeným vlkem. Když teď Rachel začala mluvit, dokáže Bran přijít na to, kam by nejlépe zapadla, jestli do jeho smečky, nebo někam s nižším potenciálem násilí – většinu Branovy smečky tvořili vlci, které by slabší alfa nezvládl.

Nakonec dorazilo jídlo a uprostřed porce steaků Rachel zničehonic, bez jakéhokoli úvodu, prohlásila: „Připadám si jako nějaká nula.“

Sage se natáhla a položila svou ruku na její. „Proč?“

„Jsem vlkodlačice,“ řekla Rachel. „A musela jsem před svými problémy utéct, protože jsem se nedokázala ubránit.“

„Já taky,“ odvětila Sage ihned.

Rachelino obočí vystřelilo vzhůru a její ústa se překvapeně otevřela. Anna si v průběhu dne všimla, že Rachel k Sage vzhlíží jako k hrdince. Anna to chápala. I ji uvítala Sage ve smečce jako první. Sage si dala za úkol chránit všechny nováčky, dokud se nedokážou postavit na své vlastní dvě (nebo čtyři) nohy. Byla účinná ochránkyně; měla pověst bojovnice a většina smečky si to u ní nechtěla moc rozházet.

Anna si v duchu říkala, že jí při zastrašování tyranů pomáhá i to, že říká Charlesovi „Charlie“. Většina vlků ve smečce se Annina druha trochu bála. Nikdo z nich by se neodvážil oslovovat Charlese přezdívkou, která by se mu nelíbila.

Sage na Rachel kývla. „Žádný vlk se nemůže postavit celé smečce.“ Střelila potměšilým pohledem po Anně. „Vlci s příjmením Cornick jsou výjimkou.“ Obrátila pozornost zpátky k Rachel. „Dokonce i Charlie si s sebou musel vzít Asila, aby vyřešil problémy, které tvůj starý alfa ve své smečce nadrobil, Rachel.“

To ale nebyl důvod, proč šel Asil s ním. Jeho přítomnost měla zajistit, že se Charlesovi nikdo nevzepře, a on tak nebude

nucen zabít někoho, kdo by si jinak zasloužil být zachráněn. Charles byl děsivý. Asil byl legenda. Žádného normálního vlka by nenapadlo vzepřít se jim oběma.

Sage dloubla Annu pod stolem do nohy. Aspoň si myslela, že to byla Sage. Možná to byla Leah. Anna se měla s Rachel podělit o svůj příběh, aby se necítila tak sama. Paráda.

„Já taky,“ zamumlala Anna bez nadšení. „Nějakou dobu jsem žila v očištění.“

„Ale ty jsi omega,“ zvolala Rachel. „Omeze by přece nikdo neublížil.“

Anna by to tak nechala, jenže Sage řekla: „Oni ano. Proměnili ji násilím a několik dalších let ji znásilňovali, prodávali a bili.“

Anna odsunula talíř. Teď už nedokáže pozřít ani sousto. „Ano,“ řekla. „I já potřebovala zachránit, Rachel. Nesoutěžíme ale o to, kdo z nás měl horší život.“

Ve snaze vyhnout se pohledu na Rachel se Anna náhodou podívala do očí Sage. Druhá vlčice ihned sklopila zrak a její vysoké lící kosti zbarvil nach. Sage snad měla pocit, že soutěží? Anna se ušklíbla.

„Takový je život vlkodlačice?“ zeptala se Rachel schlíple. „Týrání? Hledání ochránce? Záchrana?“ Rachel byla malinká, možná o pět centimetrů menší než Anna. Vedle Sage a Leah, které byly velmi vysoké, působila Rachel křehce a bezbranně.

„Pamatuj, v jaké jsi smečce,“ řekla jí Anna. „Tam venku jsou stovky vlkodlačic – a marok přivádí ročně domů nanejvýš jednu, dvě ženy, které potřebují pomoc.“

„A nezapomínej, že vlkodlaci žijí hodně dlouho,“ řekla Sage, přitáhla si blíž Anninu nedojedenou večeři a před Annu postrčila svůj prázdný talíř. „Všichni, ať už muži nebo ženy, pravděpodobně dřív nebo později narazí na špatného alfu nebo na nějakého jiného tyranu. Trik je nepřejít na druhou stranu a nestat se taky tyranem.“

Leah odstrčila stranou vlastní prázdný talíř a obrátila do sebe čtvrtou sklenku čisté whisky. „Myslím, že jde i o to vybrat si správného druhu.“

U starších vlků se někdy projeví, že byli vychováni v jiné době – Leah kupříkladu předpokládala, že dobrý druh vyřeší všechny problémy. Anna si byla docela jistá, že nikdo jiný u stolu nevěří, že by chladný vztah mezi Branem a Leah byl dobrá věc. Nešlo o to, že by s ní nějak špatně zacházel – to tak úplně ne. Aspoň ne po fyzické stránce. Ale ve vztahu, kde by všechny její potřeby byly sice naplněny, ovšem bez špetky citů, by Anna vydržela maximálně měsíc.

Nikdo to samozřejmě nemohl říct nahlas, něco v Leahině tváři však přimělo Annu uvažovat, jestli Leah neví, co si všichni myslí.

„Jak sis vybrala Brana?“ zeptala se Sage.

Hm. Anna předpokládala, že aspoň Sage ten příběh zná. Existovala spousta věcí, které znali kromě Anny všichni, a za jednu z takových věcí považovala právě detaily Leahina a Branova vztahu. Anna chápala, že není dobré vyptávat se starších vlků na minulost. Kdyby chtěli, abyste něco věděli, řekli by vám to. Anna se o seznámení Leah s Branem dozvěděla jen to, že se Bran vydal najít družku a vrátil se s Leah.

Leah si pohrávala s ubrouskem a její nově nalakované nehty se v tlumeném osvětlení leskly. Rozhlédla se kolem, jako by se chtěla ujistit, že je nikdo neuslyší. Zarezervovala jim však soukromý salónek, zbývající dva stoly byly neobsazené, dveře zavřené a obsluha tu taky nebyla.

„Nechci o tom mluvit,“ řekla a její úsečný tón to téma jasně utnul.

Sage se však jen tak nevzdávala. Zafuněla smíchy. „To chápou, drahá. Jinak bych ten příběh už znala. Ale teď nám to musíš prozradit – jak ses mohla zaplést...“ Leah zvedla jedno elegantní obočí a Sage se zazubila a uprostřed věty zvolila jiná slova. „Ach, jak ses seznámila s naším neohroženým vůdcem?“

Anna si chvíli myslela, že Leah odmítne odpovédět, ta ale nakonec řekla: „Otec a já jsme byli misionáři, povoláni Bohem vzdělávat pohanské divochy.“ Vzala do ruky nepoužitou sa-

látovou vidličku a zahleděla se na ni, jako by studovala svůj odraz.

Spousta starých vlků pořád brala některé věci zkrátka jako pevně dané, ale Annina generace je zvažovala pečlivěji. Přesto by Annu nikdy nenapadlo, že by Leah, kterou znala, dokázala pronést taková slova vážně, nedokázala však v Leahině hlase najít sebemenší známku sarkasmu.

„Bylo mi patnáct – byla jsem nejstarší ze šesti dětí,“ pokračovala Leah. Její slova zněla pravdivě, jejich věcnost však pod sebou skrývala víc než ledová kra pod hladinou moře. „Papá nás všechny naložil na vůz a vyrazil s námi na západ.“

„To bylo kdy?“ zeptala se Anna. Možná neznala Leahin příběh, znala však minulost svého manžela. Byl ještě dítě, když Bran tehdy přivedl domů Leah. „Na konci dvacátých, na začátku třicátých let 19. století?“

Dějiny nikdy nepatřily k jejím oblíbeným předmětům, ovšem život ve smečce, k níž patřili vlci narození před vyplutím lodi *Mayflower*, ji donutil se učit. Leah vyrazila na západ docela brzy. Občanská válka a kalifornská Zlatá horečka se odehrály v polovině devatenáctého století. Expanze na západ souvisela hlavně s těmito dvěma událostmi.

Leah pokrčila rameny. „Možná? Nepamatuju si. Platila nás církev, abychom spasili pohanské duše.“ *Tady* byl ten podtón cynismu, který Anna cítila, avšak neslyšela. „Papá nás všechny naložil na vůz – tedy až na mého nejmladšího bratra, protože tomu bylo sotva několik měsíců. Zůstal u mojí tety a její rodiny. Plán byl, že se usadíme a teta a strýc nás budou následovat.“

Zafuněla smíchy, neznělo to však pobaveně, a nohou začala do dlažby vyklepávat nějaký rytmus. „Netušil, co dělá, můj papá. Měl velké sny, chyběl mu ale zdravý rozum. Napřed nám došlo jídlo. Pak si můj mladší bratr James zlomil nohu a zemřel na následnou infekci.“

Hovořila povrchně, rychle a monotónně – jako by nesnesla pocít, že by osvých slovech měla třeba jen přemýšlet.

„O dva dny později nám zchroml kůň a druhý neutáhl vůz

drsným terénem sám. Neměli jsme žádný jiný plán, takže jsme asi týden tábořili u potoka a čekali, jestli se náš kůň zotaví dřív, než všichni zemřeme. Koně byli mazlíčci a papá nesnel představu, že by měl jednoho z nich zastřelit, aby nás nakrmil. Neuměl rybařit a mamá jenom plakala. Můj nejstarší bratr Tally a já jsme chytli několik pstruhů, ale ne dost. Umírali jsme hladu, když se objevil *on*.“

Za nimi se otevřely dveře a vstoupil číšník, aby sklídl ze stolu. Leah nasadila zdvořilý úsměv a trochu příliš hlasitě si objednala whisky.

Rachel váhavě požádala o sklenku červeného a Sage o vodu. Leah si mezitím začala pobrukovat.

I Anna si řekla o vodu, soustředila se však na Leahinu melodii. Její pobrukování drželo tón a hlas měla hezky sytý. Naznačovalo to, že by mohla krásně zpívat, Anna ji ale nikdy zpívat neslyšela. V marokově smečce byla hudba všude. Anna jednoduše předpokládala, že Leah zpívat neumí. *Že zpívat nemůže, ne že nechce.*

Dveře se zavřely a ony opět zůstaly samy. Mlčely, neboť nechtěly přerušit Leah. Melodie, kterou si pobrukovala, byla asi podobně chytlavá jako „Bohemian Rhapsody“, „Stairway to Heaven“ nebo „In the Hall of the Mountain King“. Anna zjistila, že se naklání blíž, aby líp slyšela – a že poklepává nohou spolu s Leah, která podupávala proti rytmu melodie.

Sage vytřeštěně zírala na Leah. Anna, která seděla vedle ní, vycítila její neklid. Dokonce strach.

Byla to však Rachel, ne Sage, kdo zlomil zvláštní kouzlo. „Co to zpíváš?“ zeptala se šeptem. „Myslím, že už jsem tu melodii někde slyšela, nemůžu si ale vzpomenout kde.“

Leah zmlkla a rychle zamrkala, jako by ji hudba rovněž uchvátila.

„Kde je ta whisky?“ zabrblala. Potom zakroutila hlavou a zalhala: „Nic to není, Rachel. Jenom písnička, kterou jsem kdysi dávno slyšela.“

Zjevně ji trochu překvapilo, když uslyšela, jak jí ta lež splývá

ze rtů. Neopravila se však, jen pokrčila rameny a honem řekla: „Každopádně se objevil Bran. Zachránili mě tak, že mě proměnili ve vlkodlačici.“

To bylo divné. Proměna není způsob jak zachránit někoho, kdo hladoví. A kdo byli „oni“? Charles říkal, že Bran odešel sám a vrátil se s Leah.

Anna však věděla, že se nemá na nic vyptávat. Leah Charlese nenáviděla, což vrhalo stín na její vztah s Annou, ať už byla Anna omega nebo ne. Kdyby se Anna začala Leah vyptávat na něco, o čem zjevně nechtěla mluvit, Leah by se uzavřela do sebe.

„Bylo ti patnáct?“ zeptala se Sage pobouřeně, protože se stejně jako Anna narodila v posledním století. „*Patnáct*, když si tě vzal jako družku?“

To byla dobrá otázka. Nebyla ale první na Annině velmi dlouhém seznamu. Anna si byla docela jistá, že i to je špatně. Někdo – rozhodně Charles – by Anně určitě řekl, kdyby Leah bylo jenom patnáct, když si ji Bran přivedl domů do Montany.

Leah zavrtěla hlavou a rychle řekla: „Patnáct? Bože, ne. Dvacet nebo i víc, myslím. Víš, jak všechno začne po čase splývat.“

Takže Leah a její hladovějící rodinu neobjevil Bran. Mezi tou událostí a dnem, kdy ji Bran proměnil ve vlkodlačici, aby ji „zachránil“, tedy uběhlo pět nebo i víc let. Leah jim prozradila pouze začátek a konec – a všechny zajímavé části uprostřed vynesla. Proč jim svůj příběh vůbec začala vyprávět, pokud ho nemínila dokončit?

Anna očekávala, že některou z těch otázek položí Sage, ta se ale očividně rozhodla vyptávání nechat.

Nastala dlouhá odmlka, během níž Rachel dopila, Sage si upravila make-up a Leah civěla do své prázdné sklenky. Anna přímo pukala zvědavostí, ale snažila se to zamaskovat. Pět let, během nichž se stalo něco tak důležitého, že o tom Leah odmítala mluvit. Anna se pak zkusí zeptat Charlese.

Vytáhla mobil a poslala mu esemesku: **Jsmo skoro hotové. Víš, proč Bran proměnil Leah?**

Posílala mu textovky po celý den. Posílala mu fotku Sage v nepadnoucím ohozu – v žádném z pěti set modelů šatů/košil/kalhot/sukní, v nichž vypadala úžasně, ji ovšem nevyfotila. Anna nebyla idiot. Charles na žádnou ze zpráv neodpověděl. Musel být někde venku. Kdykoli byla Anna pryč, Bran si ho s oblibou kradl pro sebe a vyrážels ním na lov.

Tentokrát se odpovědi dočkala.

Netuším. Táta o tom nemluví. On ale celkově vůbec nemluví o minulosti. Omlouvám se, že jsem ti předtím neodpovídal. Šel jsem si s tátou zaběhat.

Leah si znovu začala pobrukovat. Když Anna tu melodii slyšela... uměla si představit, jak ji hraje celý orchestr a tympány bubnují stejný rytmus jako špička Leahiny nohy. Anna cítila, jak jí silou té písně vibruje hrudník.

Anna vzhledla od mobilu a zamračila se na Leah. Cit pro to, jak by melodie zněla na různé nástroje, byl jedním z důvodů, proč byla Anna tak skvělou hudebnicí, že získala stipendium na Northwestern University. Tento zážitek však byl mnohem živočišnější.

Potřebovala ho přerušit, proto řekla: „Co je to za písničku, Leah? Rachel má pravdu. Je mi povědomá, neumím ji ale určit.“ Vyvolávala v ní potřebu jít a... něco udělat.

Leah zmlkla, ale zdála se ztracená v myšlenkách.

„Anna studovala na vysoké hudbu,“ vysvětlila Sage Rachel. „Než ji dostali zlí vlci.“

Sagina slova vytrhla Annu z luštění hudebního rébusu. Snažila se nemračit. Anna přece nechtěla zacházet do drsných detailů o době, kterou strávila v pekle, tak proč se jí z toho, že Sage srážela její únos na úroveň pohádek bratří Grimmů, ježily vlasy na zátylku? Anna se zamračila na svůj skoro netknutý koktejl a říkala si, že určitě reaguje nemístně. Možná by neměla pít věci, které chutnají jako ředidlo?

Leah se dotkla Anniny ruky, jemně se na ni usmála a na oka-

mžik vypadala krásnější než Sage. A nikdo nebyl krásnější než Sage. Takový úsměv Anna na Leahině tváři ještě nikdy nespatriila. Napadlo ji, jestli ho nevyvolala ta hudba.

„Neznám název té písně,“ odvětila Leah trochu zhrublým hlasem, jako by jí vyprahlo v hrdle. Pohled upřela na vzdálenou stěnu, Anna si však byla jistá, že ji nevidí. „Nikdy jsem ho neznala – aspoň si to myslím. V poslední době ne a ne dát mi pokoj. Zajímalo by mě, co to znamená.“

V tu chvíli jim číšník přinesl pití a rozhovor se stočil k něčemu lehčímu. Jenže melodie, kterou si Leah pobrukovala, se Anně stále rozléhala v uších, stejně neodbytná jako nepříjemný pocit, který v ní vyvolal nedokončený příběh. Zdálo se jí to důležité. Mezi dnem, kdy někdo objevil Leahinu strádající rodinu, a tím, kdy ji Bran a ještě někdo další zachránili, uběhlo pět let.

Před čím ji zachránili?

I

PODZIM: ASPEN CREEK, MONTANA

Anna nechala prsty přebíhat po slonovinových klávesách starého pianina v několika přípravných akordech a těšila se z jejich sytého zvuku. Hudba pro ni nebyla jen sluchovým zážitkem – milovala vibrace, které jí probíhaly prsty. Basové tóny rezonovaly jejím nitrem a dodávaly jí energii, takže byla připravena si hrát.

Ve všech smyslech slova.

Ohlédla se přes rameno po manželovi. Nebyla si jistá, jestli si s ním někdy někdo hrál. Určitě nikdo ve smečce, a to ani Bran. Ach, hráli s ním hudbu, ale ne *hry*.

Piano nebylo její nástroj, ale stejně jako v případě většiny lidí, kteří kdy studovali na vysoké hudbu jako hlavní obor, na něj uměla hrát dost obstojně. Pro tuto hru se klavír hodil lépe než její oblíbené cello, protože to bylo omezeno na dva základní tóny najednou a několik vyšších harmonických.

„Připraven?“ zeptala se, a aniž by počkala na jeho odpověď, spustila písničku.

Pobrukovala si melodii – a jeho úkolem bylo přijít na slova. Tentokrát mu to netrvalo dlouho. Charles, jehož teplo vnímala za svými zády, třebaže se jí nedotýkal, začal zpívat „Walk on the Ocean“ sotva dva takty poté, co si začala pobrukovat.

Hra se zrodila, když Anna zjistila, že Charles nikdy neslyšel o P. D. Q. Bachovi, oblíbenci jednoho jejího učitele hudby. Tento nedostatek napravila s pomocí internetu. Charles se s ní na oplátku podělil o několik zpěváků, které měl rád on. Někteří ji neoslovili. Jiní se ukázali být nečekaně úžasní. O Johnnym Cashovi samozřejmě slyšela ještě předtím, než se seznámila s Charlesem. Jenže Charles z ní udělal skalního fanouška – i když se jí Cashovy písničky víc líbily v Charlesově podání. Hodily se k jeho hlasu.

Milovala by Charlese, i kdyby měl totální hudební hluch, jenže Charlesův talent a láska k hudbě patřily k mnoha nečekaným darům, které její druh vnesl do jejich vztahu. Měla nemírné štěstí, že ho našla.

Postupně začali jeden druhého vyzývat a vyhledávali zpěváky, skupiny nebo písně, kterými se snažili toho druhého nacytat. Byla to ta nejlepší hra: bez poražených. Buďto písničku vytaženou z pokladnice obskurních nebo oblíbených (nebo obskurních a oblíbených) písní poznali, anebo ne.

Někdy si zapisovali body – poražený pak musel umýt nádobí, uvařit nebo udělat něco zábavnějšího. Hlavně ale milovali dělat spolu hudbu – a jejich hra dodávala muzicírování na rozmanitosti, kterou by jinak možná postrádalo.

Toad the Wet Sprocket zjevně nepředstavoval žádnou výzvu.

Anna se zasmála, vzdala to, pak spolu s Charlesem odzpívala zbytek „Walk on the Ocean“. Nechala ho zpívat základní melodii a sama zpívala protihlas o oktávu výš – a vytahovala přitom svůj alt do výšek vyhrazených spíše pro soprán. Improvizace s harmonií někdy mohla skončit děsivě, tentokrát ovšem zněla dobře. Jejich hlasy se navzájem doplňovaly, což se ani u dobrých zpěváků vždy nedělo.

„Patří k Samuelovým oblíbeným,“ řekl jí Charles, kdy skončili.

Anna nestrávila s Charlesovým bratrem mnoho času; opustil otcovu smečku ještě předtím, než se k ní připojila ona, věděla ale, že je taky hudebník. Když slyšela Charlese, Samuela a je-

jich otce hrát na pohřbu „Simple Gifts“, starou píseň Shakerů, poprvé jí došlo, že se přivdala do velmi muzikantské rodiny.

Myslela si, že o hudbu přišla tu noc, kdy ji přepadli a proměnili ve vlkodlaka. Charles jí hudbu zase vrátil. Doufala, že ona mu na oplátku dala hravost.

Sklonil se k ní, přiblížil ústa k jejímu uchu a hlasem filmového padoucha zavrčel: „Budeš se muset víc snažit, abys mě dostala.“

Jeho hluboký hlas způsobil, že jí po páteři přeběhl mráz. Milovala, když byl šťastný. Byla tak prostá – aspoň když šlo o Charlese. Opřela se o něj a zvedla hlavu. Sehnul se k ní a políbil ji na rty.

Začal se odtahovat, pak ale zaváhal a vrátil se pro přídavek. Jeho rty, které byly hebké, než vypadaly, se v něžném pohlazení přesunuly od koutku jejích úst a rozevřely ty její.

Začal trhaně dýchat. Jeho svaly, které jí stále zahřívaly záda, se napjaly, až měla pocit, že se opírá o stěnu namísto živé bytosti. Jestli existovalo něco víc sexy než být chtěná, pak nevěděla, co by to mohlo být.

Celá zjihla, jak se jejich rty dotýkaly, braly si dar vášně a vracely ho. Ruku jí krátce, něžně přitiskl na hrudní kost těsně nad nadrem. Potom ji přesunul výš, na její vyklenuté hrdlo, roztáhl prsty a položil jí je na čelist, čímž ji vybědl, aby nechala hlavu nakloněnou k polibku. Jako by potřebovala pobízet.

Když prozatím skončil s jejími ústy, přejel jí rty po lícní kosti směrem k uchu, do kterého jí štipl. Ostré zakončení lehkého, něžného dotyku způsobilo, že se jí po páteři rozběhly vibrace.

„Hm,“ řekla.

Odstoupil od ní. Těžce dýchal a trochu zahanbeně se usmíval. „Zašlo to trochu dál, než jsem zamýšlel,“ přiznal.

Pokrčila rameny s vědomím, že její nedbalé gesto popřou její zrudlé rty a vzrušení, které by patrně cítil, i kdyby neměl vlkodlačí smysly. „Já za to v žádném případě vinu nenesu, pane.“

Zasmál se a byl to hluboký a měkký zvuk. Nažhavený.

Přesto se vzdálil o další krok – pozpátku, jako by se k ní nedokázal obrátit zády.

„Mám pro tebe písničku,“ řekl. „Už nějaký čas na ní pracuju.“

Vzal do ruky jedno z pouzder u stěny hudebního pokoje a vytáhl z něj flétnu. Změřil si Annu pohledem, pak sundal ze stěny její kytaru, která tam visela spolu s několika jeho kytarami.

Přišla k němu s ničím, ale vzhledem k radosti, kterou mu dělalo dávat jí dárky, měla pocit, že její sbírka nástrojů brzy předčí tu jeho. Když jí kytaru podal, vzala si ji.

„Co s tím mám dělat?“ zeptala se povýšeně, přesto se na lavici obrátila zády k pianinu a zkusmo přejela prsty po strunách, načež doladila vysoké E. Struny byly nové a E rádo utíkalo.

Neodpověděl, prostě si přitáhl židli a postavil ji tak, aby k ní seděl obrácený čelem. Následně přitáhl k židli nízký stůl a flétnu na něj odložil. Poté prohledal pouzdra a vytáhl nástroj, který ho neviděla nikdy použít – violu.

„Ach,“ řekla. „Můžu se podívat?“

Zvedl obočí, ale nástroj jí podal. „Je tátova,“ řekl.

Zadívala se do otvoru ve tvaru f a našla inkoustový podpis výrobce spolu s datem 1872. To jí moc neprozradilo. Poslepu se natáhla a on jí vložil do ruky smyčec. Vyzkoušela ho, utáhla kolík o osminu otáčky a přejela s ním po strunách. Usmála se sytému tónu.

„Bran má dobrý vkus,“ řekla a vrátila mu jak violu, tak smyčec.

Doladil ji pečlivěji než ona kytaru – tak už to chodí, pomyslela si pobaveně. Violy, stejně jako jejich menší sestry housle, byly náladové. Jakmile byl spokojený, posadil se a uchopil violu jako cello místo obvyklejší pozice pod bradou.

„Připravena?“ zeptal se.

Protočila oči. „Ne. Co budeme hrát? Nebo si mám něco vymyslet? Co kdybys mi napověděl?“

Zazubil se. „Plně ti důvěřuju. Připoj se, až budeš připravená.“

Vzal do ruky flétnu a... měl pravdu, tu melodii znala.

Už nějakou dobu se totiž snažila znovu navázat styk s přáteli ze severozápadní. Před několika měsíci jí jeden z kamarádů poslal odkaz na jednu folk-metalovou skupinu, která sama sebe označovala jako mongolská. Říkali si Hu. Kromě běžných nástrojů rockových kapel hráli ina upravené tradiční mongolské nástroje. Zároveň používali hrdelní zpěv, při němž zpěvák vyluzoval víc tónů najednou.

V jejich představách by takhle nějak zněli Čingischánovi hudebníci, kdyby jim do rukou padly moderní nástroje. Milovala to.

Pustila jejich hudbu Charlesovi, který si poslechl několik skladeb a pokýval hlavou – myslela si, že tím to skončilo. Očividně se mýlila.

Teď začal, stejně jako u původní písně, na flétnu, pak plynule přešel k violě, pomocí níž mitoval tradiční morinchuur. Když se dal do zpěvu, použil techniku hrdelního zpěvu – a navíc, pokud se nemýlila, v původní mongolštině.

Byl to dar. Naučit se pro ni tuto píseň muselo stát spoustu práce – i když Charles neměl času nazbyt. Byl to mlčenlivý muž, ale uměl skvěle vyznat lásku, když chtěl.

Když skončil, Anna, celá rudá radostí a potěšením, nadšeně zatleskala. „No páni. To koukám. Nevěděla jsem, že umíš mongolsky. Jsi samé překvapení.“

Odložil violu, vesele se na ni zazubil a celý se přitom rozzářil. „Jenom jsem je imitoval. Nepochybuj o tom, že kdyby moji písničku slyšel někdo, kdo doopravdy umí mongolsky, zmateně by se drbal na hlavě. A můj hrdelní zpěv taky potřebuje zdokonalit. Používají jednu vibrační techniku, na kterou jsem ještě nepřišel. Na tu jsem musel použít violu.“

Anna pověsila svoji kytaru a s falešným pokáráním potřásla hlavou. „Tak to ne. To se rovnou můžeš na hudbu vykašlat, odejít do hor jako poustevník a utápět se tam v hanbě.“

Objal ji silnými pažemi a přitáhl ji zády k sobě. Přehnaně zafuněla, jako by z ní vymáčkkl všechn vzduch.

„Jenom pokud půjdeš se mnou,“ zabroukal. „Pak se nebudu nudit, až se tam budu utápět v té hanbě.“

„Proč myslíš, že by ses se mnou nenudil?“ zeptala se nevinně a sugestivně se k němu přitiskla boky, zatímco on přesunul jednu ruku, která byla jako kus železa na jejím břiše, dolů a druhou jí odhrnul vlasy a odhalil její krk. „Co myslíš, že můžeme dělat sami dva...“

Nahoře zazvonil zvonek u dveří.

Oba strnuli. Na běžné hosty bylo příliš pozdě.

„Dveře nejsou zamčené,“ zavrčel Charles.

„A každý, kdo patří ke smečce, pravděpodobně prostě nakráčí dovnitř,“ souhlasila váhavě.

Nepustil ji.

„Charlesi?“ zeptala se.

Vdechl její vůni. „Jsem druhý ve smečce,“ řekl velmi neochotně. „Když u mě někdo zazvoní, musím otevřít.“

Otočila se v jeho pažích, stoupla si na špičky a políbila ho na bradu. Líbilo se jí, že nějakou dobu bude vonět jako on. Kristova noho, být vlkodlakem opravdu změnilo její náhled na spoustu věcí, uvažovala, zatímco s Charlesem za patami stoupala nahoru po schodech.

Zazvonil telefon – byla to pevná linka, kterou nikdy nepoužívali. Telefon visel na stěně nad vypínačem jako připomínka minulosti. Charles se u něj zastavil.

„To je táta,“ řekl jí, pak to zvedl.

Bran dokázal svým vlkům (a patrně i komukoli jinému, kdyby chtěl) promlouvat rovnou do mysli. Tvrdil, že prý odpovědi neslyší – Anna předpokládala, že proto použil telefon.

„Pověz Anně, ať jde otevřít,“ řekl Bran. „Musí je uvítat vlk.“ A pak zavěsil.

Hm, pomyslela si a pohlédla Charlesovi do očí.

Pokrčil rameny. Ani on tedy netušil, proč se Bran obtěžoval zavolat. Možná prostě proto, aby osoby u dveří nechal ještě chvíli čekat. Snaha přijít na to, jak a proč Bran dělá, co dělá,

působila Anně bolehlav a nakonec, navzdory veškeré námaze, stejně na nic nepřišla.

Anna poslechla rozkaz, zamířila ke dveřím, které byly asi čtyři metry daleko, a otevřela je. Pořád se snažila přijít na to, co měl Branův telefonát znamenat, proto na nečekané hosty chvíli jen mrkala.

Nejblíže, v záři světla na verandě, stála asi čtyřicetiletá černoška. V bílém polotriku s logem FBI na rameni a tmavě modrých kalhotách vypadala atleticky a uhlazeně. Vedle ní stál malý, drobný běloch, kterému mohlo být něco mezi pětapadesáti a pětasedmdesáti. Byl ostříhaný dohola, dříve však míval tmavé vlasy. Hnědá bunda a modré kalhoty mu dokonale padly a nebyly vůbec pomačkané. Přesto jí připadal křehčí, než když ho viděla posledně. Napadlo ji, jestli nebyl nemocný. Necítila z něj nemoc.

Na okamžik se jí do tváře vloudil automatický úsměv na uvítanou, zvláštní agentku Leslie Fisherovou totiž měla upřímně ráda a zvláštní agent Craig Goldstein na ni taky zapůsobil všeobecně příjemně.

Jenže oni neměli vědět, kde ona *ted'* je nebo kde s Charlesem žijí. Silný nával obezřetnosti jí vymazal úsměv z tváře. Když se na dva agenty FBI zadívala, uvažovala, jak tato návštěva změní jejich svět.

„Tohle je nečekané,“ zkonstatovala.

Anna byla dcerou právníka, proto měla přirozenou úctu k zákonům. Jenže *ted'* už doopravdy nespádala do jurisdikce FBI. Nebylo by jim dovoleno vyslyšet ji, zatknout ji nebo ji odvést k soudu bez velkých problémů – a možná ani pak ne. *Ted'* se všichni nacházeli na území smečky.

Napadlo ji, jestli si uvědomují, jak je to pro ně nebezpečné. Ona si rozhodně dobře uvědomovala, jak nebezpečná je jejich zdejší přítomnost pro vlkodlaky. Řekla si, že tohle nespádá do její platové třídy. Nijak by ovšem nepomohlo, kdyby zakročil Charles.

Fisherová pohlédla na Goldsteina. Anna si vzpomněla, že

když se s nimi poprvé setkala, měl on vyšší hodnost než ona. Zdálo se, že je tomu tak pořád.

„Máme pro vás nějaké informace, paní Smithová,“ řekl bez omluvy. „Cítíme, že bude lepší předat vám je osobně. Taky jsme cítili, že bude nejlepší oslovit přímo vás.“

Goldstein věděl dobře, že její příjmení není Smithová – Anně se nelíbilo, že jí v tom ráchá čumák. S Charlesem dali jasně najevo, že Smithovi je *nom de nécessité*, ne jejich vlastní příjmení – proboha, proč by jinak používali „Smithovi“, příjmení nechvalně proslulé jak ve skutečnosti, tak ve fikci jako falešné?

Goldstein hrál nějakou mocenskou hru – a Anna politikaření z duše nesnášela. Škoda, že její druh byl jen o trochu víc nakloněn diplomacii než jistí Vikingové se sekýrami, které znala. Což znamenalo, že role vyjednačky zbyla na ni.

Tohle skončí katastrofou, pomyslela si s lítostí.

Několik let však strávila v zajetí smečky, kde brutalita byla denním chlebem, díky čemuž získala jisté zkušenosti s tím, jak vyjednávat s teroristy. Nebyla ještě úplně připravena zařadit do té kategorie Leslie Fisherovou, bylo však patrně nejlepší předpokládat nejhorsí.

Zaprvé, neprojevit strach. Když měla teď za zády Charlese, bylo to mnohem snazší, než když bývala sama, obzvláště když FBI poslala lidi, které znala a měla ráda. Toto patrně nebyl z jejich strany nepřátelský krok. Aspoň prozatím.

„Moje jméno,“ řekla Anna hlasem jako led, „je Anna Cornicková.“ Jelikož stáli na její verandě, už ho stejně znali.

Zadruhé, projevit zájem o spolupráci – nedat jim ale nic víc, než je nezbytné.

„Snažil se být taktní,“ řekla Leslie, třebaže tomu sama nevěřila.

Anna zvedla obočí. „Vlkodlaci lež vycítí.“ To věděli stejně, jako znali její jméno.

Leslie sebou lehce trhla a ponuře se zadívala na svého společníka. Následující věta, která opustila její ústa, byla zcela prav-

divá, vyzněla však, jako by ji vyslovila profesionální agentka, ne kamarádka. „Omlouváme se za to, že jsme vás tak překvapili, ale potřebujeme s vámi mluvit. Co kdybychom šli dovnitř? Všichni nemusí vědět, že se na vás obrátila FBI.“

Anna si založila paže na hrudi a odfrkla si. „Toto je malé město. Všichni už vědí, že jste tady. Do deseti minut si vyhledají vaši SPZ.“

„To auto je z půjčovny.“

Výzva přijata, pomyslela si Anna. „Sestra Helen Oxfordové pracuje na letišti v Missoule v půjčovně aut. Nebude mít problém zjistit, kdo si to auto pronajal.“

„Přijeli jsme ze Spokane, ne z Missouly,“ namítla Leslie.

„Půjčovny aut jsou národní společnosti,“ prohodil Goldstein. Potom dodal: „Pochopili jsme, paní Cornicková. Jestli chcete tu věc probrat tady na prahu...“ Rozhlédl se kolem.

Obklopovaly je hory a les. V okolí žádné jiné domy nebyly. Nejbližší soused bydlel skoro kilometr daleko.

„... Pak nevidím důvod proč ne.“

Pozvi je dovnitř, řekl bratr vlk.

Anna se ohlédla přes rameno a spatřila, že většinu volného prostoru v kuchyňském koutě zabírá rudý vlk. Znovu ji napadlo, proč Bran trval na tom, že FBI musí uvítat vlkodlak.

Řekla si, že asi není špatný nápad připomenout nepřátelům, kdo jste. Třebaže si nemyslela, že by agenti FBI byli jejich nepřátelé. Vlastně považovala Leslie za kamarádku. Teď si ovšem nemohla dovolit brát je tak.

„Potřebujeme s vámi probrat dvě záležitosti,“ říkal Goldstein. „Víme některé věci, které byste podle našeho názoru měli znát i vy. A rádi bychom začali budovat formálnější vztah, který by mohl prospět oběma stranám.“

Bratr vlk řekl, aby je pustila dovnitř, Anna ovšem nevěděla jistě, zda je to dobrý nápad. Byla si celkem jistá, že Charles by agenti FBI neroztřhal, pokud nebudou provokovat nebo se chovat násilnicky. A jelikož s oběma agenty pracovali už dřív,

byla si celkem jistá i tím, že žádný neprovede nic násilného či provokativního. Jenže bratr vlk byl něco dočista jiného.

Budeme se chovat slušně, ujistil ji bratr vlk. *Můžeš je pustit dovnitř.*

„Chápu,“ řekla Anna. „Možná byste měli jít dovnitř.“

Ustoupila vzad a otevřela dveře. Zároveň jim tak nabídl dobrý výhled na bratra vlka. Pokud jim pohled na vlkodlaka vadil, žádný z nich to nedal najevo. S Charlesovým vlkem se setkali už dřív.

Anna agenty mávnutím vyzvala, aby prošli obývánkem do jídelny. Leslie nechala jít agenta Goldsteina jako prvního a Anna je oba následovala.

Leslie se najednou zastavila a zadívala se na velký obraz zavěšený nad krbem. Kromě různých hudebních nástrojů, které se válely kolem, to byl jediný umělecký kousek v místnosti.

Byl to nový obraz, Annin citlivý čich pořad vnímal olejové barvy. Menší kousek, který nahradil, přemístili do ložnice. Oba obrazy měly stejného autora.

Na první pohled se jednalo o šedého vlka – ne vlkodlaka – stojícího v zinním lese. Přetrvávající dojem však byl jiný. Kdykoli na něj Anna pohlédla, cítila, jak z ní odplyvá napětí a nahrazuje ho optimismus. Anna hleděla na obraz celé hodiny, pořad však nechápala, jak to Wellesley dokázal. Wellesleyho díla byla vždy úžasná – ale toto, namalované poté, co se zbavil prokletí, bylo... něco víc.

Asil jim obraz přinesl po Wellesleyho odchodu. Byl k němu připojen vzkaz, ve kterém stálo: *Pro Annu*. Ani obraz, ani vzkaz nepodepsal.

„Nádherný kousek,“ řekla Leslie a natáhla se, obrazu se ovšem nedotkla. „Kdo ho namaloval?“

„Přítel,“ odpověděla Anna. Netušila, jestli má Wellesley zájem začít opět malovat profesionálně, nebo jaké jméno použije, když a pokud to udělá. Byla však přesvědčená, že kdyby chtěl, aby lidé věděli, kdo obraz namaloval, podepsal by ho. Kdyby

se k sobě s Leslie chovaly přátelsky, možná by jí to i řekla. Místo toho zůstala ta slova viset ve vzduchu nevyřčena.

Leslie se na Annu zamračila, pak ale pokračovala dál do jídelny, kde si sedla vedle Goldsteina. Jakmile se usadila, znovu se ohlédla přes rameno po obraze.

Anna si vytáhla židli naproti agentům. Charles se přesunul vedle ní a upřeně na ně hleděl. Žádný z agentů mu pohled neoplatil, což od nich bylo chytré. Charles neměl radost.

„Moc by nás zajímalo,“ začala Anna tiše, „kdo vám řekl, kde žijeme.“

Goldstein kývl, položil svoji aktovku – otlučený kožený kufřík, který už zažil lepší časy – na stůl a otevřel ji. Vytáhl tlustou složku a podal ji Anně. Vpředu na deskách byla přilepená flashka. Když si Anna od něj složku nevzala, položil ji na stůl mezi ně.

„Většinu toho, co víme o vlkodlacích, jsme kousek po kousku sbírali desítky let, možná déle.“ V Goldsteinově hlase zazníval slabý newyorský přízvuk, kterého si Anna dřív nevšimla. „Tu se někdo přefekne, tu jiný prohodí poznámku. Jeden můj kolega se legendami o vlkodlacích zabýval po celých čtyřicet let své kariéry u agentury. Zjistíte, že většinu obecných informací jsme získali od ozbrojených složek – zdá se, že naší zemi sloužilo během let opravdu hodně vlkodlaků.“

Vytáhl další složku s další flashkou. „Tohle je z archivů Cantripu.“ Neprozradil, jak dokumenty získal. „Cantrip získával informace od různých skupin – mimo jiné od těch, které nenávidí vše nadpřirozené, jako je Zárná budoucnost nebo Společnost Johna Laurena. Ale taky od jiných nadpřirozených bytostí. Jedním z informátorů byla například čarodějnice – a ta jim sepsala něco jako biologickou učebnici. Její informace byly tajné a přístup k nim měly jenom nejvyšší pozice Cantripu. Jindy to byl upír. Zabil ale dva jejich agenty, proto oni na oplátku zabili jeho.“

Leslie si odkašlala. „Jsou tam informace, o kterých byste nechtěli, aby se dostaly na veřejnost.“

Anna se nepohnula a ne vzala si nabízené dokumenty na stole – ty si bude muset projít někdo jiný. Goldstein jim neprozradil, kdo jim řekl, kde Anna a Charles bydlí, což by ji zajímalo víc.

Charles se už dávno naboural do databáze Cantripu. Pravděpodobně hacknul i složky FBI. Vlci věděli, že ve vládě existují lidé, kteří dobře vědí, co vlci jsou, a většinou i kdo jsou. Vláda Branovi starosti nedělala – aspoň ještě ne. Šlo mu o veřejnost všeobecně – a taky mu šlo o to, co by mohla vládu donutit udělat.

„Očividně máte ty informace už nějakou dobu,“ poznamenala. „Odkud se ve vás bere taková upřímnost zrovna teď? Čeho tím chcete docílit?“ Mávla rukou na složky na stole.

Goldstein se hořce usmál. „Někteří moji nadřízení se upnuli na Hauptmana. Stálo mě dost námahy přesvědčit je, abych tohle mohl přinéstvám a ne jemu.“

Anna netušila, jak zareagovat. Smečka columbijského porčí a její paličatý a mimořádně pohledný alfa byli nejslavnějšími vlkodlaky na planetě – aspoň v čistě lidských očích.

„Fajn,“ řekla. Lesliin výraz se nezměnil, z toho Goldsteinova ovšem Anna vyčetla, že doufal v jinou reakci.

„FBI cítí, že rozličné nadpřirozené skupiny představují hrozbu pro veřejnost. My jsme si do značné míry jistí tím, že kdyby propuklo peklo, díky výrazné početní převaze a zbráním bychom zvítězili. Jenže tím bychom vlastně všichni prohráli.“

„Ano,“ souhlasila Anna, která slýchala podobná konstatování – třebaže z vlkodlačí strany – celé roky.

„Cítíme, že se spojenci, kteří by se s námi dělili o informace, znalosti a údernou sílu, bychom se mohli tomuto konci s nulovým součtem vyhnout. Potřebujeme velkou skupinu, které bychom mohli důvěřovat – a která by důvěřovala nám.“

Anna musela vydat nějaký posměšný zvuk, protože Goldstein se uznale zazubil.

„Aspoň v jistých věcech,“ souhlasil. „FBI je velká organizace – a obsazování nejvyšších postů se řídí politickými dů-

vody. V tuto chvíli tyto politické figurky... nejsou do celé věci zapojeny. Chápeme, že nemusíte být z představy spojenectví s námi nadšení. Proto jsem vám na znamení dobré vůle přinesl naše složky.“

„Nepodstupujete velké riziko,“ poznamenala Anna. „Vzhledem k tomu, že jde o informace o vlkodlacích – a o těch my už všechno víme.“

„Správně,“ řekl Goldstein. „Můžete ale zjistit, kolik toho o vás víme my.“

Anna si nebyla jistá, jestli té poslední části věří, i když Goldstein zjevně ano. Nemyslela si ale, že by konverzace na toto téma někam vedla.

Pokrčila rameny. „Dobrá. Tak proč jste nám to přinesli?“

Goldstein se na ni chvíli mračil. Poklepal prstem na stůl a řekl: „Myslím, že naše šance na alianci s fae se rozplynula ve chvíli, kdy ten zpropadený soud osvobodil Heutera. Všichni v soudní síni, soudce i porota, věděli, že znásilňoval a zabil nadpřirozené tvory. Všichni věděli, že znásilnil dceru Šedého pána a chystal se ji zabít – a přesto ho nechali jít, protože byl člověk a jeho oběti ne. Pamatujete si, jak soudní síň jásala?“

Všichni byli u toho.

Annu napadlo, že situaci zhodnotil přesně. Gwynap Lugh, který si říkal Beauclaire, byl nejprominentnějším členem frakce Šedých pánů, která byla přátelsky nakloněna lidem. To jeho dcera byla znásilněna a zmrzačena.

„Charles říkal, že svět by na tom byl líp, kdyby Heutera jednoduše zabil, když měl příležitost,“ pravila Anna. „Nebylo by sice spravedlivé zabít muže, který se vzdal – ani soud ale nepostupoval spravedlivě.“

„I já ho mohla zastřelit,“ zkonstatovala Leslie lítostivě. „Silně jsem o tom uvažovala.“

Goldstein zabručel. „To už je teď pryč. Takže i když doufáme v příměří s fae, uvědomujeme si, že nám nikdy nebudou důvěřovat. Moje kosti se promění v prach a Beauclaire si bude pořád pamatovat, jak se lidský soud rozhodl chránit

vlastního netvora, místo aby se zachoval spravedlivě k dceři Šedého pána.“

„Tak už to chodí, když jednáte s nesmrtelnými,“ zamumlala Anna.

„Jedinou další velkou a organizovanou skupinou, o které víme, jsou upíři. Pro slepici je dost těžké uzavřít spojení s liškou – nikdy nevíte, kdy si vás dá k snídani,“ řekl Goldstein.

A upíři navíc pořád dovolovali světu předstírat, že neexistují. Bylo to tak jednodušší pro všechny. Spojení s nimi by určitě znamenalo, že by upíři museli vyjít ven ze stínů.

„Takže nám zbyli vlkodlaci,“ řekla Leslie. „Ale nevěděli jsme, za který konec to vzít. Věděli jsme, že existují smečky, které vedou alfové. Několik alfů jsme poznali *velmi* dobře – třeba Hauptmana. Pak jste do Bostonu přijeli vy dva s Charlesem.“

Anna si všimla, že o čarodějích se nezmínili. Možná je nepovažovali za organizovanou skupinu.

„Předtím jsme si vždycky mysleli,“ řekl Goldstein, „že se vlci sdružují v individuálních smečkách, které vedou samostatní alfové. Když jsme se ale na celou věc podívali z jiného úhlu, nebylo těžké si z jistých událostí vyvodit, že vlkodlaci jsou vysoce organizovaní. A že umí táhnout za jeden provaz, když je to nezbytné.“

Anna ovládla odfrknutí. V jeho podání to znělo jako obchodní dohoda. Způsob, jakým Bran ovládal vlkodlaky, spíše připomínal nahánění tygrů elektrickým poháněčem dobytka. Mělo to omezenou účinnost a pro všechny zúčastněné to mohlo skončit smrtí.

„Jste tou osobou, tím, kdo všemu velí, vy, Anno Cornicková?“ zeptal se Goldstein.

Zarazila se u tygří metafory. Minutu proto na Goldsteina mrkala, než jí došlo, co právě řekl. Dospěla k závěru, že je to tak dobře, protože nebylo těžké tvářit se bezvýrazně, zatímco uvažovala, jak s jeho otázkou naložit.

„Proč se ptáte?“ zeptala se, aniž by dovolila, aby jí do hlasu

nebo do tváře pronikla nějaká emoce. Tu schopnost ovládla během let přežívání v brutální smečce. „Vy víte, kdo jsem. Anna Lathamová, dvacet šest let. Nedokončila jsem ani vysokou.“

„Anna Lathamová, geniální hudebnice,“ řekl Goldstein vážně. „Která jednou v noci po práci zmizela a už ji nikdy nikdo neviděl. Ach, jak její otec, tak její bratr oba tvrdí, že žije. Nikdo jiný, kdo ji znal, už o ní ale neslyšel. Nemá naplánované žádné koncerty, přestože na nich dříve hostovala.“

Pracovala na tom, aby se s přáteli znovu sblížila. Buď to se FBI ptala špatných lidí, nebo si její přátelé mysleli, že je v malé, a snažili se ji chránit. Co se však týkalo koncertů, bylo nepravděpodobné, že by ještě někdy vystoupila. Po hraní před velkým publikem se jí stýskalo.

„Vlkodlaci jsou nesmrtelní,“ řekla Leslie velmi tiše. A Anna si vzpomněla, že když se seznámily, dělalo Leslie starosti, že se někdo tak mladý jako Anna provdal za Charlese – který nevy-
padal mladě, a to bez ohledu na to, že neměl ani vrásky, ani šediny. Nikdo s tak starýma očima nemohl vypadat mladě.

„Isaac, alfa bostonské smečky...“, začal Goldstein.

„Smečky Starého města,“ opravila ho Anna.

„Smečky Starého města,“ zopakoval Goldstein a ona by se vsadila, že už to nikdy nepoplete. „Isaac neměl problém řídit se vašimi rozkazy.“

Aspoň před nimi.

„Napřed jsem si myslela, že jenom děláš zed’ Charlesovi,“ řekla Leslie. „I on tě ale poslouchá.“

A oni si dali dvě a dvě dohromady a vyšlo jim dvacet dva.

Anna otevřela ústa, aby jim řekla, že se mýlí.

Počkej. Napřed si poslechni, co chtějí říct. Nelži jim, to by se mohlo obrátit proti nám. Prozatím je ale nechej při tom, že smečky vedeš ty. Byl to Branův hlas v její hlavě.

Aha. Tak proto Charles chtěl, aby pozvala FBI dovnitř – aby jeho táta mohl venku před domem odposlouchávat. Trvalo jí hodně dlouho, než si zvykla na to, jak obtížné je vést soukromý

rozhovor, když jsou kolem vlkodlaci. Stěny jejího domu nebyly pro vlčí uši žádnou výzvou.

„Chápu,“ řekla Anna, protože byla připravena povědět jim, že se mýlí, takže ji nic jiného nenapadlo.

„Pokud tomu všemu někdo velí, pokud jste to vy, tak potom my – tedy chci říct moji...“ Goldstein zaváhal.

„Nadřizení?“ navrhla Anna.

Páni, zavrčel bratr vlk, kterému se vůbec nelíbilo, že Bran žádal, aby se jeho družka vrhala do nebezpečí.

„Kolegové,“ ozvala se Leslie s pohledem upřeným na Goldsteina. „Rovnocenní partneři.“

Anna si vzpomněla, že Goldstein pracuje u úřadu pro vyšetřování víc než dvacet let. Nepodléhal politickým vrtochům, poněvadž v hierarchii nestál dostatečně vysoko, Charles jí ovšem řekl, že Goldstein je tak akorát na hraně. Kdyby chtěl, mohl by se zařadit mezi velké šéfy. Leslie Fisherová měla k tomu právě nakročeno.

„Naším úkolem,“ řekla Leslie důrazně, „úkolem FBI, je chránit občany Spojených států. Povede se nám líp, když se spojíme s vlkodlaky.“

„Kterí jsou občany Spojených států,“ dodala Anna.

„Ano,“ souhlasil Goldstein po ztracujícím zaváhání. „Díky alianci mezi FBI a vlkodlaky budou všichni ve větším bezpečí.“

Zamyslela se, jestli tomu věří.

„Víme, že uzavřít alianci nějaký čas potrvá,“ řekla Leslie. „Dnešek je ale začátek.“

Goldstein vytáhl další složku a položil ji vedle dvou předchozích. „A proto, na důkaz, že bychom vám mohli být stejně užiteční jako vy nám, pro vás máme záhadu.“

„Zmizelo město,“ řekla Leslie, vytáhla ze složky složenou mapu Geologické služby Spojených států a rozložila ji na stole. Někdo do ní udělal černou fixou kroužek a vedle nalepil kousek bílého papíru. Úhledným rukopisem na něm bylo modrým inkoustem napsáno *Divoký Symbol*.

Leslie poklepala na označené místo. „Skupina lidí, přinej-

menším třicet, maximálně ale čtyřicet osob, se usadila v Marble Mountains v Severní Kalifornii, aby žila mimo civilizaci. Jejich osada byla nelegální – hory jsou směsí chráněné divočiny, federálního území a kmenových území. Pravděpodobně si mysleli, že jsou na federálním území.“

V Marblech bývají spousty sněhu, oznámil jí bratr vlk. A poslal Anně něco, co by se dalo označit skoro za vizi.

„Máme potvrzeno, že ještě na jaře tam bylo živo, zastavil se tam tehdy ranger lesní správy. Jeden z členů komunity napsal své dceři a poslal jí tuhle mapu. Měl ve zvyku jí pravidelně psát, jenže jeho poslední dopis přišel v dubnu – vlastně několik dnů potom, co se tam ten ranger zastavil. Když dcera žádnou další korespondenci nedostala, vydala se tam a našla to místo opuštěné. Jsou prostě pryč.“

„Jako v případě Roanoke,“ řekl Goldstein, „jednoduše všichni zmizeli. Z obyvatel, které se nám podařilo identifikovat, se nikdo nepřestěhoval jinam a žádný z příbuzných neví, kde jsou.“

„A to se nás týká jak?“ zeptala se Anna.

„Část osady sice leží na federálním území, takže spadá pod naši jurisdikci, větší část je ale na pozemcích, které patří Aspen Creek, Inc.,“ vysvětlil Goldstein. „Proto se je nikdo nepokusil vystěhovat.“

Oba se zadívali na Annu, která neměla problém tvářit se bezvýrazně.

„Aspen Creek, Inc., vlastnilo byt, ve kterém jste bydleli v Bostonu,“ řekla Leslie. „A vy žijete v Aspen Creeku. Kde žije vaše smečka.“ Zaváhala. „Kde žije marokova smečka.“

Titul „marok“ nebylo tajné slovo, Anna však ještě nezažila, že by ho použil někdo, kdo pracuje pro vládu. Lesliein tón a její odmlka znamenaly, že ví, jak důležitý titul to je. Anna netušila, co chce Bran udělat s tím, že si jeho titul šuškájí lidé ve svých síních moci, proto se rozhodla nereagovat.

Když pochopili, že Anna nic nepřizná, Goldstein suše pokračoval.

čoval: „A je tu ještě jedna věc: původní majitelkou pozemku je jistá Leah Fenwoodová *Cornicková*.“

Ozvalo se tiché zaklepaní a otevřely se vstupní dveře. Dovnitř vešel Bran s potměšilým úsměvem na tváři. Anna slyšela Charlesovu nevlastní sestru Mercy prohlásit, že Bran vypadá spíš jako kluk, který rozváží pizzu, než vládce všech vlků. Až do této chvíle to tak docela nechápala.

Na sobě měl triko s dlouhým rukávem, které maskovalo tvrdost jeho těla, a omluvně nahrbená ramena odpovídala jeho úsměvu. S výškou, která sotva překonávala průměr, a trochu neupravenými pískově blond vlasy připomínal Bran vysokoškoláka – nebo kluka, který rozváží pizzu.

„Ahoj,“ řekl mile agentům FBI, aniž by jim tak docela pohlédl do očí. Poplácal Charlese po hlavě, přistoupil blíž a vmáčkl se mezi syna a Annu.

„Můžu?“ zeptal se Anny, když si přitáhl mapu na jejich stranu stolu.

„Posluž si,“ odvětila a nedokázala tak docela skrýt pobavení.

Sklonil se nad mapou. Po jejím krátkém, ale pečlivém prostudování kývl Bran důrazně hlavou. Chvilí hleděl synovi do očí, pak poklepal prstem bryskně na stůl a opustil dům s mávnutím přes rameno, které možná patřilo agentům FBI – nebo jednoduše veškerému osazenstvu místnosti.

Působí upřímně, řekl jí Bran poté, co za sebou zavřel dveře. Aspoň věří všemu, co říkají. Pověz jim, kdo jsem. Pověz jim, že se na to podíváme. Pověz jim, že jejich návštěva může přinést ovoce, ale taky ne. Lekci, kterou lidé uštědřili Beauclairovi, jsme si vzali k srdci i my. Tam v soudní síni mohl být místo Lizzie Beauclairové jeden z nás. Já lidem nedůvěřuju.

Anna se zhluboka nadechla. „Ačkoli mi vaše závěry lichotí, já nejsem vládkyně všech vlků.“ Mercyina verze Branova titulu se jí líbila. Titul „marok“ pro lidi moc neznamenal, dokud jim ho neobjasnila. „Vládce všech vlků“ vysvětlení nepotřebovalo. „Vládce všech vlků právě odešel vstupními dveřmi. Věř, že to myslíte upřímně, ale lekce, kterou lidé udělili Beauclairovi

– kterou udělili nám všem – o tom, co si o nás doopravdy myslí, nám dělá starosti. *Íy* nás možná za netvory nepovažujete – nebo si aspoň myslíte, že můžeme být vašimi netvory – ale my nevěříme, že by s vámi zbytek občanů této země souhlasil. To neznamená, že spolupráce nepřipadá v úvahu, nebo že vám nebudeme ochotní poskytnout jistou pomoc – ale ještě nás za spojence nepovažujte.“

„Přece nám nechcete namluvit, že *on* je vlk, který tu velí.“ Goldsteinův hlas zněl prostě nevěřičně. „Setkal jsem se s Hauptmanem. Hauptman by nikdy nepřijal rozkazy od někoho, jako je *on*.“

„Ale od někoho, jako jsem já ano?“ zeptala se Anna pobaveně.

„Dělají to. Viděl jsem to,“ řekl procítěněji než kdy dřív.

Anna se usmála. „Byla jsem Anna Lathamová, studentka hudby na severozápadní. Je mi dvacet šest let. Jsem provdaná za marokova syna – a marok právě odešel.“

Přestala se usmívat, protože to bylo velmi důležité. Měla oba tyto agenty FBI ráda a nechtěla, aby udělali něco nebezpečně pitomého – jako třeba, že by podcenili Brana. „Můj tchán umí skvěle splynout s okolím. Neudělejte ale tu chybu, že byste ho považovali za cokoli jiného než za nelítostného parchanta.“

Charles se usmál a odhalil přitom všechny své zuby.

Charles se osprchoval jako první. Zatímco se sprchovala Anna, oblékl se.

Nebyl si jistý, jestli se mu chce pobíhat kalifornskými horami v honbě za kdovíčím. Bratr vlk se ovšem nemohl dočkat – už to bylo hodně dávno, co v těch horách naposledy vyrazili na lov. Vlkodlaci bývali teritoriální a bratr vlk nebyl výjimkou, jenže zároveň taky rád vyrážel na průzkum. A chtěl se podělit o všechna výjimečná místa, která kdy navštívili, s Annou.

Byla tam jeskyně, řekl Charlesovi. *Pamatuješ si tu jeskyni?*

Charles si ji pamatoval. „Marbly jsou velké,“ upozornil bratra vlka. Nebyl si jistý, jestli vlk umí číst v mapách. „Ta jeskyně

leží dobrých třicet kilometrů od místa, kam míříme.“ Zvážil to. „Možná bychom ale mohli zaskočit k jezeru s velkými pstruhy – jestli tam ještě pořád je.“

Řeka Klamath byla, stejně jako většina řek, přehrazena a její koryto se navěky změnilo.

Anna vešla do ložnice jen v ručníku a v ničem jiném. Rudohnědé vlasy odstínu whisky měla stažené v drdolu na vršku hlavy a na jeho oblíbené pize ulpěla kapka vody.

Všechny její pihy byly jeho oblíbené.

„Nech toho, ty jeden,“ pokárala ho, podle žáru v jejích očích však poznal, že to nemyslí vážně. „Máme větší problémy. Co to tvého tátu napadlo, nakráčct tam jako pokorný beránek? Nejsem si jistá, jestli se mi podařilo FBI přesvědčit, že on je *ten marok*.“

„Na tom nesejde,“ řekl Charles. „Dokáže je přesvědčit sám, kdykoli se mu zachce. Přišel se podívat na tu mapu – myslím, že ví něco o tom, co se tam stalo. A přišel se podívat, jestli bude muset někoho zabít. Je dobře, že FBI poslala Fisherovou a Goldsteina. Kdyby poslali někoho podlejšího, táta se mohl rozhodnout, že je zabije, aby poslal vzkaz jejich pánům.“ Použil stejný pojem jako předtím bratr vlk.

Anna se ušklíbla. „Taky mě to napadlo.“ Zadívala se na Charlese. „Bránila bych je.“

Věděl to – a věděl by to i jeho otec. Možná právě to zachránilo oběma agentům život. Nemyslel si, že by Bran doopravdy zvažoval alianci.

„Neoficiální nabídky od vládních oficiálů jsou nechvalně známé tím, že jsou nebezpečné,“ podotkl. „Tajné aliance byly soudkem prachu, jehož výbuch rozpoutal první světovou válku.“

„To ale neznamená, že by přátelské vztahy nemohly být užitečné,“ opáčila Anna.

Kývl na souhlas. „Přátelské vztahy ano. Ale ať už bude náš budoucí vztah jakýkoli, rozhodně nepůjde o alianci lidí a vlkodlaků proti všem.“

PATRICIA BRIGGS

„Obzvláště když Bran nemá obyčejné lidi v lásce,“ dodala Anna a utřela si líčko cípem ručníku.

Charles překonal vzdálenost mezi nimi. Položil prst na ručník v místě, kde její ňadra vytvářela údolí, ručník ale nechal na místě. Nikdy se jí nedotkl bez jejího souhlasu a nikdy to ani neudělá.

Usmála se a byl to zlobivý, hladový úsměv.

„Ano,“ řekla.